

הערל פרק שמיני יבמות

ע"ט

עין משפט
גר מצוה

צ"א א טו"ש"ע י"ד סימן
של ספי"ג
צ"ב ב מ"י פ"י"ב מהל'
איסורי ביאה הלכה
ז"ל וי"ט הלכה ז'
צ"ג ג מ"י פ"ב מהל'
ממרים הלכה ז'
ק ד מ"י פ"ב מהל'
איסורי ביאה הלכה ז'
כ"ג

א) ועיקר הכונה אסיפה
דקרא א"ש בחטאוי וימחו
ועי' תוס' ע"ז לו: ד"ה
דמכ"י לא תמתקו וי"ב
תוס' במגילת ט"ז. סוף
ד"ה אלו, ב) ורסמט הערוך
רוגני פירוש לשון פסיק ר"י
ז"ס גר מכ"י לומר שמי
ז"ס ועין פ"ב קנב. ש"ס
הרש"ס צ"ס ר"ב תכ"ך
רוגני, ג) ולפניו אמת רח
פסאן.

הגהות הב"ח

א) ג"כ ונפייסניהו מיד
ויקרא: (ט) תוס' ד"ה
ומתו ובי' שהלדיקה
עליהם הדין: (א) ד"ה
דונגר ובי' כדלמר צ"כ.
ר"ב דף פ' ש"ס משמ"ע דהו
גוס'י לח פסא טוב מלאמי
צ"כ דף ק"ג קנב ע"כ לר"ך
לגוס'י חוגר והוא שמי
מיפוס רח פי' יום גר פי'
מכ"י דהיינו שמי יום וכן
מ"ל דל"ל כהן חוגר דר"ל
שמי יום דמיכ"י דונגר אין
לו פירוש כלל וא"כ ג"כ ש"ס
הרש"ס צ"ל רח פסא
וק"ל:

תורה אור השלם

1. ויקרא המלך
לביבננים ויאמר אליהם
והנבעים לא מבני
ישראל המה כי אם
מיתר האמרי ובני
ישראל נשבעו להם
ויהי שאל להבטח
בקברות לבני ישראל
ויהודה: שמואל ב כא ב
ויאמר דוד אל
הנבעים מה אעשה
להם ובהם אכפר וברכו
את נחלתו:?
שמואל ב כא ג
3. ויאמר לו הנבעים
אין לנו כסף וחרב עם
שאל ועם ביתו ואין לנו
איש לתמיא בישראל
ויאמר מה אהם אמרים
אעשה להם:
שמואל ב כא ד
4. וכן יתן שבעה אנשים
מבניו והוקענום לך:
בגבית שאלו בחיור:
ויאמר המלך אני אהם:
שמואל ב כא ו
5. ולא ידבך בדרך
מאומה מן החרם למען
לשוב: ובחורין אפוי ונתן
לך רחמים ורחמיך
והדרך כאשר נשבע
לאבתה: דברים יג יח
6. ויאמר משה אל העם
אל תיראו כי לבקעבור
נסות אתכם בא
האלהים ובעבור תהיה
יראתו על פניכם לבטחי
השוא: שמות כ טז
7. כי ידעתיו למען אשר
יצוה את בניו ואת ביתו
אחריו ושמרו דרך:
לעשות צדקה ומשפט
למען הביאי? על
אברהם את אשר דבר
עליו: בראשית יח ט
8. והיך המלך את שני
בני רצפה בת איה אשר
ילך להשארו את ארמני
ואת מפכשת ואת
חמשת בני מיכל בת
שאלו אשר ילך
לעדיאלו בן ברולי
המלוכה:
שמואל ב כא ח
9. ותמול המלך על מפי
ביתו בן ידוהו בן שאלו
על שבעת? אשר
בינתם בין דוד ובין
יהונתן בן שארל:
שמואל ב כא ז
10. לא ימחו אבות על
בנים ובנים לא ימחו על
אבות איש בחטאו
יהי: דברים כד טז
11. ותקח רצפה בת איה
את השק ותטוה לה אל
הצור מתחלת קציר עד
נתר מים עליהם מן
השמים ולא נתנה עוף
השמים לנחש עליהם:
יהום ואת יתת השדה
ללך: שמואל ב כא
12. לא תלין ובלתו על
העץ כי קבור תקברו
ביום ההוא כי קללת
אלהים תלי ואל תטאו
את אדמתך אשר?
אלהיך נתן לך

ארמוני ומפיושות. אומו מפיושות היה בן שאלו ואמר ר"מ
דהוא היה רבו של דוד דלמר צפרק קמא דצרכות (דף
ד. וס) שהיה מניש פני דוד הצלה וגרס הסם ללא מפיושות שמו
אלא איש בעל שמו כי מפיושות בן שאלו נקרא איש בעל צדברי
הימים ולא כמה שמכו צספריס איש
זושט שמו ללא מנישו זשוס מקוס איש
זושט שנקרא מפיושות ואיש זושט
נוגד צתחלת מלכות בית דוד קודם
מעשה הגבעונים לילכ למימר
דמפיושות זנו של יהונתן היה רבו
של דוד דלמוה ללא מנישו זשוס מקוס
שנקרא לא איש זושט ולא איש בעל
וא"מ ולמה לא חלק לו כבוד לרבו
לצקש עליו רחמים שלא יקלטו הארון
וי"ל דשמת צקש ולא נענה:
ותמחהו זה אה הצור. אומר
צמדרט אל הצור
שהלדיקה (ט) עליו הדין ואמרה הצור
תמים פעלו: **דונגר גרסי'.**
מדת שכירות דדון לשון מדה כדלמר
צצבא צמרא (ט) (דף ז. ע): וקרן ליה א דון
פסא: **ונתנים** דוד גור עליהן.
צריש צמעמין פי' בקונטרס שגור
עליהן חמנות וכדכתיב והגבעונים
מבני ישראל המה וגו' כלומר אין
ראוין להצקש צישראל והשתא פריך
דמשה גור עליהן עדות ואסור משוס
לא יהיה קדש ומשני דמשה לא גור
אלא להשול דרמ' ויהושע זומן
שצממ"ק קיים ומנישו למימר דלא
נאסרו זשוס פנס משוס לא יהיה
קדש כיון דלא גור עליהן עדות אף
זומן שאין ציית המקדש קיים ודוד גור
עליהן חמנות ולא שעצדס לכלוהו
דרי ואמי שפיר הו' דלתי צמנטיס
תורת צצדיס דמנן צאלו נערות
(כמויות דף כט. וס) דהצא על הנתינה
יש לה קנס ואליו צצא על השפחה
תנן דלתי לה קנס ואומר צירושלמי
אפי' משומרת שלא נבעלה ועוד דלס
יש צצס תורת עדות לימסרו חוררי
צמנטי דמסומר חסור צשפחה כדלמר
בצליזו צעד וזולו בן חורין ליסא
שפחה אין יכול וצפרק עשרה יוסמין
(קידושין דף טט.) קאמר דחוררי ומניו
מומריס לצא זה צוה ועוד? על פיש
דהכי פריך ולא עדות ממש משה
גור עליהן ומסממא גור נמי שלא
יתחנתו צצס דלתי נכון שיחמנתו צצס
כיון דנרתינן כעצדיס ודוד נמי נוכל
לומר דגור עליהן עדות כדי שלא
יתחנתו צצס והשתא פריך שפיר
דמשה גור עליהן ויחמ' השתא הו'
דקאמר צימי ר' נקשו להמיר נמניס
להפיקע שצבוד מהס ועל ידי כן
יהיה מותר להחמנתו צצס ומסיק
דחלק מוצח מי ימיר וכיון דלישמייר
בזן שצבוד של חלק מוצח אין הגון
ליצקש צצס ופליגא דרבי חייה צר
אלא דלמר חלק מוצח צומן שאין

תריסר ירחי שתא ולא הרבה למספדיה
נתינים ניקרינהו ונפייסינהו (ט) ויקרא המלך
לגבעונים ויאמר אליהם מה אעשה לכם
ובמה אכפר וברכו את נחלת ה' ויאמרו לו
הגבעונים אין לנו כסף וזהב עם שאלו ועם
ביתו ואין לנו איש וגו' ויתן לנו שבעה
אנשים מבניו והוקענום לה' וגו' מייסין ולא
פייסינהו אמר בשלשה סימנים יש באומה זו
דכתיב ונתן לך רחמים ורחמך והרכך
ביישינן דכתיב בעבור תהיה יראתו על
פניכם גומלי חסדים דכתיב למען אשר
יצוה את בניו ואת ביתו וגו' כל שיש בו
שלשה סימנים הללו ראוי להדבק באומה
זו ויקרא המלך את שני בני רצפה בת איה
אשר ילדה לשאלו את ארמוני ואת מפיושות
ואת חמשת בני מיכל בת שאלו אשר ילדה
לעדריאל בן ברולי המחולתי מאי אשר ילדה
אמר רב הונא העבירום לפני ארון כל
שארון קולטו למיתה כל שאין ארון קולטו
לחיים מתיב רב הונא בר קטינא ויוחמול
המלך על מפיושות בן יהונתן בן שאלו
שלא העבירו וכי משוא פנים יש בדבר אלא
שהעבירו וקלטו ובקש עליו רחמים ופלטו
ואכתי משוא פנים יש בדבר אלא שבקש
רחמים שלא יקלטנו הארון והא כתיב ולא
ימותו אבות על בנים (ט) וגו' אמר רבי חייה
בר אבא אמר רבי יוחנן מוטב שתעקר אות
אחת מן התורה ואל יתחלל שם שמים
בפרהסיא ונתקה רצפה בת איה את השק
ותמחהו לה אל הצור מתחלת קציר עד
נתך מים עליהם מן השמים ולא נתנה עוף השמים לנחש עליהם יומם וחיה
השדה לילה והא כתיב לא תלין נבלתו על העץ אמר רבי יוחנן משום
רבי שמעון בן יהוצדק מוטב שתעקר אות אחת מן התורה ויתקדש שם
שמים בפרהסיא שהיו עוברים ושבים אומרים מה טיבן של אלו הללו בני
מלכים הם ומה עשו פשטו ידיהם בגרים גרורים אמרו אין לך אומה
שראויה להדבק בה כזו ומה בני מלכים כך בני הדיוטות על אחת כמה וכמה
ומה גרים גרורים כך ישראל על אחת כמה וכמה מיד נתוספו על ישראל
מאה וחמשים אלף שנאמר והיה לשלמה שבעים אלף נושא סבל ושמונים
אלף חוצב בהר ודלמא ודלמא הו' לא סלקא דעתך דכתיב ומבני ישראל
לא נתן שלמה עבד ודלמא דונגר בעלמא אלא מהכא ויספר שלמה כל
האנשים הגרים אשר בארץ ישראל [וגו'] וימצאו מאה וחמשים אלף
[וגו'] ויעש מהם שבעים אלף (נושא) סבל ושמונים אלף חוצב בהר ונתנינים
דוד גור עליהם משה גור עליהם דכתיב מחוטב עציך עד שואב מימין
משה גור להוא דרא דוד גור לכולי דרא ואכתי יהושע גור עליהו דכתיב
ויתנם יהושע ביום ההוא חוטבי עצים ושואבי מים לעדה ולמוצה ה' יהושע
גור בזמן שבית המקדש קיים דוד גור בזמן שאין בית המקדש קיים
בימי

נחלה: דברים כא כג 13. ויהי לשלמה שבעים אלף נושא סבל ושמונים אלף חוצב בהר: מלכים א ה כט 14. ומבני ישראל לא נתן שלמה עבד כי הם אנשי המלחמה ועבדו וישורו ושלשו וישירי רבבו ופרשו: מלכים א כ כב 15. ויספר שלמה כל האנשים הגרים אשר בארץ ישראל אחרי הספר אשר ספרם וידו יבאו וימצאו מאה וחמשים אלף ושלוש אלפים ושש מאות: דברים כ ב כ טו 16. ויעש מהם שבעים אלף סבל ושמונים אלף חוצב בהר וישלש אלפים ושש מאות מן עבדי את העם: דברים כ ב כ יז 17. וספכם נשיכם ונרן אשר בקרב מוקדי מחוטב עציך עד שאב מימיה: דברים כ ט י 18. ויתנם יהושע ביום ההוא חוטבי עצים ושואבי מים לעדה ולמוצה ה' יהושע ט כ